

Vítězná smršť V.

🌸 Čl. 77

Vítězná smršť: poslední svatá výzva k triumfálnímu sjednocení Slovanů

📖 I. Mojžíš

Slovanské státy budou sjednoceny do 3500 let od vyjití Izraelitů z Egypta. Tato lhůta uplyne 17. března roku 2051 a představuje přesně 1/2 biblických dějin včetně milénia.

Slovanských států je 12, tak jako izraelských kmenů bylo 12, pokud odtržení Černé Hory považujeme za historický omyl. 55% volební kvótu nestanovila Černá Hora, nýbrž Evropská unie, což je nepřípustné. Byla překročena o pouhé 1% a volby byly zmanipulovány propagandou a tím, že pro odtržení drtivě hlasovaly i neslovanská etnika Kosovanů a Albánců. Odtržení bylo vedeno ve zlém úmyslu Západu dokonat rozbití Jugoslávie a Srbska.

Jakkoliv si Západ myslí, že je mocný a má situaci pevně v rukou natolik, že nedovolí Slovanům vystoupit ze svých struktur, natolik moc se mýlí. Bůh vyvedl Izrael z egyptského otroctví právě v době, kdy Egyptu vládl nejmnocnější faraon všech dob - Thutmose III., který do té doby nikdy nebyl poražen a za jehož éry Egypt dosáhl největší územní expanze. Po sedmém rozšíření dosáhla IV. říše limitů své expanze a čeká ji zničující rozpad.

Pro tuto historickou paralelu se shodují i světové strany. Tak j

ako Izraelité putovali na východ, tak se i Slované obrátí na východ směrem k Rusku - zemi vycházejícího slunce, na stranu východní z níž se navrátí Mesiáš, když na horu Olivovou sestoupí. Na horu, která leží na východ od někdejšího Šalomounova chrámu, jehož vstup, tak jako i do zahrady Eden, byl ze strany východní. Význam pravé, východní strany v Kytici objasnil i Karel Jaromír Erben, v baladě Záhořovo lože, slovy: „A na té příčce přibitý viděti rozpjatý obraz Krista Pána.

Hlavu krvavou VPRAVO nakloňuje,
ruce probité roztahuje v šíři:
v dvě světa strany jimi ukazuje,
v dvě strany protivné, jako cesta míří:
PRAVOU na VÝCHOD, kde se světlo rodí,
levou na západ, kde noc vojevodí.
Tam na VÝCHODĚ nebeská je brána,
tam u věčném ráji bydlí boží svatí;
a kdo dobře činí, čáka jemu dána,
že se tam s nimi té bude radovati.
Ale na západě jsou pekelná vrata,
tam plane mořem síra i smola,
tam pletou ďáblové, zlá rota proklatá,
zlořečené duše v ohnivá kola.
VPRAVO, Kriste Pane, tam dej nám dospěti,
však od levice VYSVOBOŤ své děti!"

Zopakuje se i 10 pohrom. Tak jako se Nil obrátil v krev, tak byly zdroje vod kontaminovány mikroplasty a chemikáliemi. Tak jako byl v druhé pohromě Egypt zamořen

žábami, tak potravinový průmysl rozšířil závadné produkty s logem žáby, a tak dále. Je možné, že v 9. pohromě opět exploduje sopka Santorini, tak jako tehdy, když v Egyptě způsobila tři dny temnoty.

Mojžíš je po Kristu nejen tím největším prorokem, nýbrž i symbolem víry ve vysvobození národa. Tento boj nevedl Mojžíš, nýbrž Bůh a Bůh si jej nepovolal pro jeho schopnosti, nýbrž pro jeho odevzdanost a víru v Boží prozřetelnost. Mojžíš v touze po vyprovokování odporu zabil Egyptana, byl špatným řečníkem, a byl již starý, když ho Bůh povolal a přesto si ho Všemohoucí vybral a chránil ho, dokud zcela nesplnil svůj životní úkol.

I toto je typologické proroctví, které se na konci dějin inspirativně zopakuje v muži odporu, který povede boj se Západem za vysvobození slovanských národů z jeho jha.

II. Samson

Samson byl nejsilnějším člověkem, jaký kdy ve skutečnosti žil. Během několika století později z něj řecká lidová tradice v temném Homérském období stvořila mýtus o Héraklovi. Příběh o Samsonovi se stal archetypálním typologickým proroctvím nejen o Ježíši Kristu, nýbrž také i o Rusku, jakožto mocnosti s mesiášskou úlohou na konci dějin.

Samsonovo narození i každý z 6 velkých

Samsonových konfliktů chronologicky a přesně sedí na vznik Ruska a 6 velkých konfliktů moderních ruských dějin, z nichž 4 se již odehrály, 5. se odehrává a 6. teprve nastane.

a) Samsonovo narození bylo zázračné. Narodil se neplodné ženě muže Manoacha. Byl to nazír zasvěcený Bohu, kterého v mládí začal podněcovat Duch Hospodinův.

Po ničivém mongolském vpádu se zdálo, že se z toho ruský stát nevzpamatuje, ale 140 let poté Dmitrij Donský v roce 1380 zázračně vyhrál nad mongolskou přesilou v bitvě na Kulikovově poli. Kdysi malé a bezvýznamné Moskevské knížectví začalo zázračně setrvale rozšiřovat svoji moc, až v průběhu 18. století Ruské impérium dosáhlo k Tichému oceánu a vytvořilo největší souvislý stát světa. V době Ivana Hrozného si Rusko začalo hlouběji uvědomovat svoji mesiášskou roli jakožto ochránce pravoslaví a Slovanů, nejprve jen ruských, později všech.

b) Když Samson šel na námluvy za Filištínkou do Timny, přepadl ho lev, kterého zázračně roztrhl vejpůl.

Na svátek svatého Samsona, slaveného již od 9. století, 8. července 1709 Rusko Petra Velikého v bitvě u Poltavy efektivně rozdrtilo Švédy se lvem ve znaku, a zařadilo se do klubu evropských velmocí.

c) Samsonův

pokus oženit se s milovanou Filištínkou nevyšel, když pod pohrůžkou smrti, Filištínům prozradila hádanku o kterou se s nimi Samson vsadil, načež Samson v Aškelonu třicet z nich zabil.

Tato typologie došla naplnění, když se Rusko v pokusu osvobodit slovanské státy z tureckého jářma, zapletlo se zájmy evropských velmocí na Balkáně a uzavřelo Trojdohodu s Británií a Francií proti Trojspolku. Tehdy se Rusko obětovalo za Srbsko. Západ rozluštil ruskou hádanku - jeho úmysl sjednotit slovanské státy a ovládnout Cařihrad a o jeho vítězství ho okradl roznícením občanské války. Pozoruhodně, po katastrofální bitvě u Tannenbergu v úvodu války se ruský generál Alexandr Vasiljevič Samsonov zastřelil poté, co byla jeho armáda obklíčena a téměř zcela zničena. To vyvolalo první vážnou krizi důvěry v carské velení.

d) V třetím konfliktu se ponížený Samson rozhodl pomstít tak, že k ocasům 300 lišek přivázal pochodně a spálil Filištínům obilná pole. Filištíni však byli v Izraeli okupanty a tak msta dopadla i na Izrael, neboť vyvolala hlad. Jako nazír k pomstě použil zvířata, která byla "nečistá." Na to Filištíni jeho milovanou Filištínku upálili.

Západní mocnosti roznítily v Rusku revoluční ohe

ň, který vyvolal občanskou válku a boj s intervenčními armádami, který se rozšířil i za hranice země. V Povolží vypukl hladomor který stál životy 5 milionu lidí. Krutost "nečisté" ideologie bolševismu na dlouho pohřbila ideály panslavismu. Ke Kramářem připravované svatbě ruského ženicha se slovanskou nevěstou nedošlo.

e) Čtvrtý konflikt plynule navázal na předchozí. Filištíni se přišli mstít a vyžádali si od judských mužů zajetí a předání Samsona. Svázaný a odzbrojený Samson zaskočen zradou, přetrhl provazy a v Lechi pobil tisíc Filištínů oslí čelistí. Na smrt vyčerpanému Samsonovi Bůh prorazil prohlubeň, aby se napil.

Revoluční oheň zasel v Německu bezbřehou nenávist k bolševismu. Systém zrádných paktů o neútočení, do nichž byly zapleteny i slovanské státy, dovedl Sověty k mylnému přesvědčení o možnosti vyhnutí se války s Němci a vyústil v jejich nepřipravenost v době německého zákeřného útoku. Generalita byla Stalinem zdecimovaná. Sověti se museli spolehnout na přírodní zbraně - rasputicu, ruskou zimu, rozlehlost země a nadlidskou vůli se bránit. Na pokraji jejich vyčerpání jim Bůh odlehčil pomocí Land Lease, otevřením západní fronty a nakonec i zajištěním vlastnictví jadern

ých zbraní. Sověti v této válce zabili 15 x více Němců a celkově zabili, či zajali 30 x více nepřátel než Ruské impérium zabilo Němců za 1. světové války.

f) Pátý konflikt nastal až po dlouhém období 20 let míru, kdy byl Samson v Izraeli soudcem. Vydal se za nevěstkou do Gazy. Filištínům se to doneslo, zavřeli městskou bránu a usmysleli si, že ho zabijí, jakmile se rozední. Tisíce přeživších pozůstalých se chtělo pomstít za dávný "one man show masakr" v Lechi. Samson však nechtěl čekat do úsvitu a v noci bránu vyrval a s veřejemi i závorou je vynesl na místní vrch.

Dlouhý čas byli Sověti soudci nad dějinami Střední Evropy, pak ale ztratili vliv a zájmy Rusů se střetly se zájmy Západu na Ukrajině. NATO se jako tichá voda meloucí břehy k Rusku tak dlouho rozšiřovalo, až ho obklíčilo, Rusko však tentokrát již nečekalo na přímou konfrontaci a za obrovského ekonomického úsilí, avšak s mnohem méně obětmi než kdy dříve, tiše proráží z obklíčení tím, že rve přetěžkou ukrajinskou bránu k slovanským zemím, které se po dlouhých staletích západní nadvlády Rusku odcizily. Putin, který se řídí poučkou z mládí: „pokud je boj nevyhnutelný, udeř první!", krátce před zahájením SVO řekl, že ji

ž nedopustí zopakování chyby z roku 1941, kdy se Sověti nechali zaskočit.

Mnozí zaslepení rusofobové a neonacisté na Západě i na Ukrajině shledali tuto válku jako příležitost jak Rusům ublížit, jako "pomstu" za jejich vítězství nad nacismem. Danilevský před těmito pošetilci prorocky varoval před 156 lety:

„...z těch, které lidé věšeli a probodávali dýkami, ze žhářů se stávají hrdinové, jakmile se jejich odporné skutky obracejí proti Rusku."

g) Šestý a závěrečný konflikt nastal, když se Samson zamiloval do Dalily - opět do Filištínky. Filištínští vládci ji podplatili, aby na Samsonovi vyzvídala, v čem spočívá jeho obrovská síla. Třikrát ji zalhal a při přepadení provazy zpřetrhal. Samson věděl, že ho Dalila podvádí, ale nemohl se jí vzdát. Ona ho zřejmě také milovala, ale úplatky a pohrůžky ji nutily se Samsona neustále vyzvídat. Počtvrté jí tajemství své síly prozradil, Filištíni jej oslepili, uvěznili a v Dagonově chrámu se bavili na jeho účet tak dlouho až se opřel do nosných sloupů a v sebevražedném činu zabil víc lidí než za celý svůj předchozí život.

Po pádu Ukrajiny a rozbití východního křídla NATO získá Rusko opět svůj ztracený vliv, a vytvoří Vseslovanský svaz. Západ

se však ze slovanských států bude pokoušet udělat páté kolony a trojské koně, přes než bude vyzvídat ruská vojenská a jiná státní tajemství a Rusko bude slovanským státům, snad v domnění vlastní nezranitelnosti, stále důvěřovat. Je možné, že se Západu někdy podaří získat nad Svazem zvláštní výhodu, třeba v oblasti umělé inteligence, kterou se pokusí proměnit v konečné vítězství nad Ruskem. Tato provokace však selže, když Rusko po boku svých spojenců získá ztracenou sílu a bude vyprovokováno k třetí světové válce, v níž zabije víc lidí než za celou svou předchozí existenci dohromady, čímž počet obyvatel planety klesne o 1/3.

Celá západní elita bude pohřbena v sutinách ruského jaderného Armageddonu.

Poté se antikrist "Saul" posledních časů pokusí zabít Krista z rodu krále Davida, avšak sám bude zabit. Pravý Mesiáš bude vládnout tisíc let.

III. David

Západní propaganda ilustrovala konflikt mezi Ukrajinou a Ruskem jako tzv. nevyprovokovanou agresivní ruskou válku proti nevinné Ukrajině, v níž je velké Rusko využívající početní převahu, Goliášem, a relativně malá, ale houževnatě se bránící Ukrajina, Davidem. Až na to že by to byla pravda jen tehdy, kdyby tato válka nebyla zást

upná.

Ve skutečnosti tato lstivá a lživá metafora zamlčuje, že je to ve skutečnosti konflikt mezi konvenčně slabším Ruskem a konvenčně, populačně a ekonomicky mnohem silnějším Západem, v němž Západ zneužil Ukrajince jako beranidlo a živý štít proti Rusku tak, jako v druhé světové válce k tomuto zákeřnému a špinavému útoku na Sovětský svaz zneužil Němce.

V roce 2022 mělo Rusko tak jako David jediné výhody, že se nenechalo zastrašit pohrůžkami a posměchem západního Goliáše, že tak jako David pamatoval na jím zabitého lva a medvěda, tak i Rusko svým silným vlasteneckým cítěním pamatovalo na hrdinská vítězství svých předků a že místo vyhlášení plnohodnotné války s celým Západem vyhlásilo speciální vojenskou operaci, která přesně tak jako David, zamířila na nejzranitelnější místo Ukrajiny - zkorumpovanou neonacistickou, chazarskou vládu v Kyjevě.

Když si americká vláda uvědomila, že jejich pokus svrhnout ruský režim skrze ukrajinské beranidlo selhal, tak se z jím vyprovokovaného konfliktu zbaběle stáhli jako Filištíni po pádu Goliáše. Když si chamtivá Evropská unie vnitřně uvědomila, že žádné saknce Rusko nezlomí, ponechala Ukrajincům jen symbolickou podporu v podobě prohlubujícího

se nedostatku zbraní, a zbaběle se nikdy neodvážila na Ukrajinu vyslat své regulérní armády. Je již jen otázkou času kdy vyčerpání Ukrajinci prozřou, že jejich nepřítel není, nikdy nebylo a nebude Rusko, nýbrž proradný a agresivní Západ a jejich odpor zkolabuje.

Ukrajinci prozřou tak jako v českém filmu "Andělská tvář" prozřela Šarlota, že ji nemiluje americký Raúl s andělskou tváří, nýbrž ruský Filip. Tento film je prorocký, tak jako příběh o Samsonovi a paralely jeho scén s geopolitickými reáliemi dechzarážejícím a šokujícím způsobem odpovídají v celé řadě detailů.

IV. Řecko

Tak jako Řekové a Makedonci v dobách Filipa II. představovali 3,5% tehdejší světové populace, tak i Slované a ruští Slované dnes představují 3,5% světové populace.

Tak jako Peršané byli několikrát početnější než Řekové a Makedonci, tak i kolektivní Západ je několikrát početnější než Slované.

Tak jako tehdejší Řecko čelilo nejednotě a vnitřním rozbrojům financovaných a podněcovaných Persií, tak i rozbroje mezi slovanskými státy jsou financovány a podněcovány Západem.

Tak jako byli Makedonci významným dodavatelem kvalitního dřeva na stavbu lodí odlesněnému Řecku, tak je i Rusko významným dodavatelem s

urovin a paliv klíčových v průmyslu slovanských zemí, tak závislých na levných surovinách.

Tak jako Řekové považovali Makedonce za barbary a pijany vína, tak mnozí Slované na západě si myslí, že Rusové jsou barbaři holdující vodce.

Tak jako si Řekové v čele s Demosthénem úzkostlivě mysleli, že Filip II. je agresor, který je chce připravit o jejich svobodu, totéž si myslí i mnozí Slované. Filip II. však nebyl tyran, byl to vizionář, který umožnil rozhádaným maloměšťáckým Řekům konečně dospět a zformovat je k vyššímu cíli.

Tak jako nejslavnější filozof a největší mravní autorita tehdejšího starověkého Řecka Isokrates v dopisech radil Filipu II. jak postupovat při sjednocování Řeků, tak i já v tomto manifestu radím jak založit Všeslovanský svaz a na jak pevných základech jej postavit.

Historie je zábavná v tom jak se opakuje. A když se neopakuje, tak se rýmuje.

Tak jako Filip II. nejdříve získal kontrolu nad strategicky významným Helespontem a teprve pak ovládl Olynth - hlavní město Chalkidické konfederace, tak Putin nejdříve zajistil kontrolu nad strategicky významným Krymem a teprve pak vpadl na Ukrajinu.

Tak jako Démosthenés burcoval Athény k podpoře Olynthu a rozhádané At

hény vyslaly několik expedic, ale nikoliv dostatečně rychle a v dostatečném počtu, tak dnešní rozhádaný Západ posílá Ukrajině zbraní vždy příliš málo a příliš pozdě.

Tak jako na poslední chvíli uzavřely Théby spojení s Athénami a byly v roce 338 př. Kr. poraženy v bitvě u Chaironeie, tak budou poraženy i další slovanské státy, které se na popud Západu spiknou proti Rusku.

Tak jako v bitvě u Chaironeie bojovala elitní jednotka 300 homosexuálů proti disciplinovaným Makedoncům, kteří dlouhé roky tvrdě trénovali vojenskou taktiku a otužovali se, tak dnešní genderově zvrhlý Západ najímá do armádních a policejních složek nekompetentní pohlavně labilní jedince v kontrastu s ruskou armádou, která má dnes nejbohatší bojové zkušenosti na světě.

Tak jako se Filip II. spolehl na dlouhá kopí – Sarísy, a Alexandr Veliký na rychlé a efektivní údery tak se Putin spolehl na převahu raket delšího dosahu a hypersonické zbraně.

Tak jako Filip II. trpělivě budoval sílu Makedonie, avšak narozdíl od Athén a Peršanů neměl silné loďstvo, tak Putin trpělivě a systematicky rozrušuje západní jednotu a posiluje moc Ruska třebaže ruské námořní síly jsou menší než ty západní.

Po Putinovi nastoupí ruský

Alexandr, který dokončí jeho dílo.
Bude se řídit Boží prozřetelností tak jako Alexandr Veliký, který vedl i psychologické války, jímž by obyčejný vojevůdce nepřikládal důležitost. Navštívil svatyni v Tróji i pouštní věštírnu v egyptské Sívě, což ohromně posílilo jeho sebevědomí a viděl se jako polobůh, nový Herakles, Perseus a Achilles. V městě Gordion rozetnul nerozvazatelný uzel, čímž vyslal jasný vzkaz svým protivníkům, jak hodlá řešit neřešitelné problémy a tento svůj přístup potvrdil po dobytí nedobytného ostrovního Týru, když k němu po 7 měsících, v moři navršil 70 metrů široký a 700 metrů dlouhý násep a dobyl jej.

Kdyby všichni Makedonští vojáci uvažovali jako Alexandr, dobyli by celý svět. Alexandr Makedonský byl ztělesněním nevyčerpatelné a nezastavitelné ambice, ale musel být Bohem zastaven v době, kdy se rouhavě prohlásil za Boha. I já jsem svoji přirozenou ambicióznost projevil již v útlém dětství, když jsem na pískovišti ve školce odrazoval kamarády od uplácávání pískového hradu a přemlouval je, že k stavbě hradu musí být využit všechna písek v pískovišti, anebo když jsem se jim chlubil spisem čísel sepsaných od jedné do 7337.

Alexandr pochopil Danielovo proroc

tví o levhartu se 4 hlavami a 4 křídly a naplnil ho a ani největší a nejmocnější říše tehdejšího světa, navzdory své početní a ekonomické převaze nedokázala naplnění proroctví zabránit.

1. října 331 př. Kr., v den matčiných narozenin, byla u Gaugamel rozprášena čtvrtmilionová armáda a osud Dareia i celé Persie byl zpečetěn.

Tím Západ varuji ať nespolehá na svoji převahu. Kvůli jeho modlářskému kultu a vakcinačnímu teroru jímž obětoval plodnost lidstva z něj byla Boží ochranná ruka stažena a euroatlantický svět na konci dějin skončí jako Kartágo, které proslulo masovými hroby dětí a žen obětovaných upálením bohu Bálovi. V rozvalinách, posypané radioaktivní solí a navždy zamořené.

Blíží se den, kdy slovanský velkonárod nadiktuje Západu velmi tvrdé podmínky, tak jako Publius Cornelius Scipio dal Hanibalovi ultimátum na základě vítězné Bitvy u Zamy, svedené v roce 202 př. Kr. v den mých narozenin 19. října. Toto velkolepé římské vítězství ukončilo 2. Panskou válku.

V. Řím

Úpadek Říma započal nejpozději s 1. povstáním otroků v roce 135 př. Kr.. Zlatý věk republiky skončil a proměnil se v bezuzdné ekonomické vykořisťování, chamtivost, luxus, zneužívání moci a rozklad mravů, před

nímž varoval i Cato Starší. Úpadek se ještě prohloubil když Julius Caesar přijal z Pergamu titul nejvyššího kněze "Pontifex Maximus" a byl prohlášen za "boha neporazitelné moci". Jan Zjevovatel přitom Pergamos označil za "trůn satanův." Vrcholem úpadku se stala brutální sadistická vláda Caliguly, který nechal naházet diváky do arény, když došli gladiátoři, prohlásil svého koně senátorem a sebe za Boha, svoji sochu chtěl umístit do židovského chrámu v Jeruzalémě, rušil svatby, kradl manželky římské aristokracie, popravoval lidi i za špatný výraz v obličeji a užíval si mučení. Již tehdy se jeho 3 a půl roční krutovláda považovala za předobraz antikrista, který přijde na konci časů a bude vládnout stejně tak dlouho.

Řím se sice rozpadal dlouho, ale nakonec se v roce 476 rozpadl a Boží trest jej neminul. Nebyli to však ani Parthové, ani Vandalové, ani Hunové kdo mu zasadili ten poslední hřebík do rakve. Největším nepřítelem Říma byl Řím sám. Jeho úpadek byl chronický a nezastavitelný. Stal se rakovinou, která ho rozežrala zevnitř a Západ potká stejný osud. Není mu pomoci. Utopí se v dluzích a občanských válkách. Co zasel, to sklídí a Slované ho nebudou litovat. Naopak mu ještě naučt

ují reparace a dají mu šachmat.

Tak jako ještě téměř tisíc let přetrvala Východořímská říše, tak přetrvá i východní Evropa, která se stane civilizačním skvostem světa.

Byzantinci se nepovažovali za Byzantince, nýbrž za Římany, a to byl jejich hřích, že se proti Římu nevymezili. Konstantin XI. Palaiologos zradil pravoslaví, když uzavřel unii s Římem, Janované a Benátčané mu poslali jen symbolickou pomoc kolem tisícovky mužů. V roce 1453 byzantský císař padl v boji s patnáctinásobnou přesilou Mehmeda II., který nechal Cařihradské hradby rozstřílet největšími děly té doby až o ráži 918 milimetrů.

Mnich Filofej Pskovský kolem roku 1510 pak velkoknížeti Vasiliji III. napsal: „Dva Římy padly, třetí stojí – a čtvrtého nebude.“

Tuto tezi, že Moskva je nový duchovní Řím, přejal Ivan Hrozný. Třetí Řím však nebyl nikdy vnímán jako ideový nástupce Říma, ale jako jeho ideový rival, jako Antiřím. Posláním Třetího Říma bylo chránit pravoslaví před katolicismem i islámem. Ivan Hrozný se poučil z Konstantinovy chyby a rezolutně odmítal jakékoliv sbližování s úpadkovým katolicismem.

Toto je důležité východisko pro Slovany. Slované nejsou žádným sluhou, ani kopií Západu, ale musí si jít svou v

lastní cestou a vůči Západu, jakožto ose zla, se permanentně, ostře a nesmlouvavě vymezovat, jinak ztratí svou jedinečnost a nezávislost.

VI. Kyjevská Rus

Kyjevskou Rus tvořilo 12 kmenů, tak jako Izrael tvořilo 12 kmenů. Tyto kmeny, přesněji řečeno kmenové svazy východních Slovanů vytvořily největší a nejmocnější stát vrcholného středověku v Evropě. V 12. století měl až 12 milionů obyvatel. Než však mohl zesílit a zažít svůj zlatý věk, musel Svjatoslav I. Igorevič v roce 965 vyvrátit židovský chazarský kaganát, který během 3 staletí zotročil až 3 miliony Slovanů. Jak řekl prof. Ján Šafin: „Svjatoslav 8 dní nesedl z koně dokud se ze Sarkelu nevalil dým a nezůstaly z něj jen rozvaliny.“ Slované byli a jsou proslulí nezměrnou houževnatou a vytrvalou silou a židozednářské chazarské elitě to opět připomenou. Vykořisťování a vzájemné štvání Slovanů cizími entitami nebude tolerováno a bude přísně trestáno. Žádný židovský stát na Ukrajině, ani na Krymu již nikdy nevznikne.

Svjatoslavův dědeček Oleg v roce 907 přitáhl k Cařihradu na 2000 monoxylech a až 80000 muži vyjednat výhodné obchodní podmínky a vynutili si na Cařihradu tribut ve stříbře, hedvábí i potravinách. Prof. Ján Ša

fin zmínil, že se při jejich nájedzu "mísila krev lidí s krví zvířat." Což může vysvětlovat obrovský strach Byzantinců z Rusů, kteří si v mírových podmínkách vyjednali, že ruští obchodníci budou moci do Cařihradu vstupovat ve skupinách o maximálně 50 mužích. Tento nájezd na Cařihrad nebyl první. V roce 860 ho provedli již Askold a Dir. To bylo v dobách ještě předtím než Rusové přijali křesťanství, které je umírnilo.

Připomeňme si vzácný prorocký postřeh arabského historika a geografa Al- Masudiho, Olegova současníka o Slovanech, (*896 po Kr. Bagdád, Irák.) O Slovanech napsal: „Slované jsou vcelku nejmocnější národ. Kdyby se spojili, nebylo by na zemi síly, která by je porazila."

Porážce a podmanění země cizím národem vždy předchází nejednota, která znemožňuje nové hrozbě čelit. Do prvního střetu s Mongoly uplynulo 89 let svárů a dezintegrace Kyjevské Rusi. Někdejší mocná Kyjevská Rus se rozpadla až do 250 vzájemně soupeřících a znesvářených knížectví, která si neuvědomovala, že na východě vzniká nebezpečná hrozba.

První varování přišlo po porážce kyjevských knížat na řece Kalce 31. května 1223, v dnešní Doněcké oblasti. Ačkoli byli v početní výhodě, lepší disciplína a taktika

Mongolů je rozdrtila. Zdálo se, že se Mongolové stáhli. Knížata Kyjevské Rusi dostala 14 let času navíc se připravit a sjednotit proti hrozbě z východních stepí. Tuto šanci však všeruský národ promarnil. Neuvědomil si, že Mongolové nejsou Chazaři, ani Pečeněhové, ani Polovci, nýbrž nástrojem zkázonosné bleskové války středověkého typu. V roce 1237 přišlo druhé varování a byla jim dána ještě třetí a poslední šance - další dva roky navíc ke spojení sil. Ta byla v roce 1239 opět promarněna a důsledky byly natolik fatální, že ovlivnily vývoj východních Slovanů na celá staletí až dodnes, když způsobily technologické zaostávání za Západem. 60 tisícový Kyjev byl v roce 1240 srovnán se zemí. Přežilo jen pár stovek obyvatel. Rjazaň byla téměř vyhlazena. Dvě století mongolské nadvlády měly na svědomí až milion obětí a miliony zotročených, nastal demografický propad, hospodářský kolaps, hladomory a výboje doprovázené masakry civilistů. Tato historická zkušenost je pro Sloany jednou z nejvarovnějších lekcí, která v praxi otestovala poučení o Třech prutech Svatoplukových a o tom, že nepřítel nesmí být podceňován.

Nejednota je zlo, které musí být překonáno, protože pokud nebude, povede to k

našemu zničení nepřítelem.

Už arabsky mluvící žid, diplomat, kupec, a cestovatel Ibráhím Ibn Jákúb věděl čeho jsou sjednocení Slované schopni. V roce 965 napsal: „Slované jsou vcelku odvážní a stateční, a kdyby nebyli roztrženi na množství kmenů a oddělených skupin, žádný národ by je nezdolal silou."

Tato slova si kyjevská knížata měla každý den tesat do kamene.

A my Slované bychom měli být obezřetní, jelikož nebylo řečeno, že by nás Západ nezdolal Istí, nýbrž silou. Jednota sama o sobě nestačí, je nezbytné odolat proradným svodům Západu, kterým naivní Gorbačov podlehl. A k tomu je zapotřebí nejen sjednocení na bázi nadnárodního nacionalismu, nýbrž i vytvoření ideologie, která bude naše vlastní a nikoliv taková, která byla vymyšlena na Západě, natož materialistou Marxem, který Slovany pohrdal, označoval je za tzv. "nepokrokové" a "reakční" zrádce revoluce. Vždyť jim vyhlašoval nesmiřitelný boj až do jejich vyhlazení! Odsuzoval ideály panslavismu, byl téměř absolutním ideovým protivníkem Danilevského. Není proto překvapivé, proč je IV. říše tak socialistická. Jen již ne rudě, ale zeleně. Ruský monarchistický ideolog Ivan Iljin, který ostře odmítal jak liberalismus, tak kom

unismus velmi dobře pochopil potřebu národní ideologie, když řekl: „Bolševismus není ruský – je to duchovní nemoc, světová infekce.“ Iljin viděl komunismus jako zlo importované do Ruska, které porušuje duchovní řád a vede ke zničení morálky.

VII. Slovanský sjezd

V revolučním roce 1848 František Palacký z obav pohlcení "velkoněmeckým" národem odmítl účast na německém Frankfurtském sněmu a namísto toho navrhl slovanský sněm – Slovanský sjezd v Praze, který se uskutečnil v dnech 2. až 12. června 1848. Jeho myšlenkou bylo právo na sebeurčení slovanských národů. Dorazilo na něj 340 delegátů, mezi nimi i 21 Rusínů. Z více než 2/3 byli zastoupeni Češi a Slováci.

Palacký byl pragmatik, věděl, že v té době bylo dosažení úplně nezávislosti slovanských národů nereálné a tak radši usiloval o přeměnu Habsburské monarchie ve federaci rovnoprávných národů. Tento postoj austroslavismu však dnes již není aktuální ani realizovatelný. Žádné rovnoprávnosti slovanských národů v západních strukturách nebude nikdy dosaženo, jelikož jí nebylo dosaženo ani v Rakousku-Uhersku, navzdory všem snahám Palackého, Riegera, Kramáře i Masaryka.

Po Rakousko- Uherském vyrovnání v roce 1867 byli Češi odsou

zeni k podřízenému postavení v rakouské polovině říše. Češi 47 let žádali obdobné vyrovnání avšak marně. "Vyrovnání" umožnila až Velká válka. Naše politická reprezentace byla omezena. Němci v českých zemích často využívali svého vlivu v říšské radě i místní správě k blokaci českých požadavků. Volební právo bylo navíc silně majetkové, takže české politické strany byly systémově oslabeny. Jazyková nerovnost nebyla nikdy překonána. Čeština sice Badeniho jazykovým nařízením v roce 1897 formálně získala status oficiálního jazyka, jenže nařízení záhy narazilo na silný odpor německých úředníků a poslanců, kteří se proti nařízení bouřili, německé politické strany hrozily bloádou sněmu a dokonce i státním převratem, což vedlo k pádu vlády a odvolání nařízení o pouhé dva roky později. Ve státní správě tak němčina zůstala dominantní, zejména v soudnictví, armádě a vyšší byrokracii. Historické státní právo Čechů nebylo uznáno. Češi odkazovali na Korunu českou jako na samostatný státní celek s vlastními historickými právy – Habsburkové to prakticky ignorovali. Nikdy nebyl obnoven zemský sněm českého státu v rovnoprávném postavení vůči Rakousku. V posledku tento zbytečný žalář národů vyprovok

oval válku, když v roce 1908 protiprávně anektoval Bosnu a po atentátu v Sarajevu dal Srbsku zcela nepřijatelné a absurdní ultimátum.

Palackého politický program tak zůstal nenaplněn. Proto je třeba skoncovat s iluzemi o rovnoprávném postavení České republiky a ostatních slovanských států v Evropské unii, která je jen 7 x větším a 9 x početnějším novodobým Rakousko- Uherskem pod taktovkou Bruselu. Je nezbytné s maximální tvrdostí prosazovat maximalistické a nekompromisní požadavky - vystoupit z EU, NATO, OSN a WHO a jednou provždy za sebou prásknout dveřmi. Pokud to nepůjde mírovou cestou, půjde to válkou, která tyto zločinné organizace smete na smetiště dějin.

48. roky v dějinách představují významné milníky. V roce 1648 skončila Třicetiletá válka, v revolučním roce 1848 byl svolán Slovanský sjezd, v roce 1948 jsme se stali součástí východního bloku.

100 let po slovanském sjezdu také vznikl Izrael, v roce 1945 vznikla OSN, v roce 1949 NATO a v roce 1952 Společenství uhlí a oceli. Byl to zlatý věk Západu v němž sjednocen triumfoval a prosazoval své vize o budování světovlády.

Idea nezávislosti a sjednocení slovanských národů však tehdy nedošla uspokojivého uskutečnění.
Sov

ětský svaz byl tvořen jen 3 slovanskými státy, které představovaly jen 70% obyvatel Svazu a 12 neslovanskými státy tvořícími zbytek.

Východní blok byl tvořen z 3 slovanských států: Polsko, Československo a Bulharsko a ze 3 neslovanských států: Východní Německo, Maďarsko a Rumunsko.

Součástí Východního bloku nebyla Jugoslávie.

A především - tento mocenský blok byl založen na nesprávných, materialistických základech, na nevhodné, nevlastní, cizí, importované ideologii, která mu také v závěru existence zlomila vaz.

Chybějící právo na svobodu podnikání, na svobodu projevu, propaganda, neinformovanost, materialisticky orientovaná společnost a chybná zahraniční politika zničily atraktivitu režimu, a daly Západu strategickou výhodu.

Západ dokázal okouzlit materialisticky orientované Slovany svou materiální produktivitou, konzumním blahobytem, technologickými úspěchy, přistáním na Měsíci, ale i kulturně jak filmy, tak příslibem ctění lidských práv a svobod.

Materialistická ideologie se Sovětskému svazu stala časovanou bombou, která byla nainstalována židozednáři již během bolševického převratu. V době ekonomické stagnace již Západu stačilo komunistické funkcionáře jen chytře uplatit,

ve smyslu: „v socialistickém režimu majetky patří státu, ale pokud budete spolupracovat na změně režimu, můžeme vám pomoci získat podíl na majetcích." Všechno bylo předem dohodnuté, žádná Sametová revoluce nikdy neexistovala, protože to byl naplánovaný a řízený převrat, v němž byl Havel jen naivní figurka řízená Západem. Lustrační zákon se tak stal fraškou.

17. listopadu se odehrála proto, aby překryla ten pravý význam 17. listopadu – teror nacistické okupace vůči naší inteligenci.

A v roce 1989 se odehrála proto, že to bylo 200 let od Velké francouzské revoluce.

Tentokrát by si měli s letopočty zahrát Slované a o dalších 100 let později konečně založit plnohodnotný, čistě slovanský Všeslovanský svaz, postavený na duchovním a nikoliv materialistickém principu.

Jinými slovy: "200 let od myšlenky k činu."

O duchovním principu, který je mnohonásobně silnější než ten materialistický, hovořil jak Nikolaj Jakovlevič Danilevský, tak Ivan Iljin.

Danilevský jakožto biolog již v roce 1885 těsně před svojí smrtí shromáždil v knize "Darwinismus: kritické zhodnocení" 1200 stran precizně formulovaných argumentů, které kritizovaly evoluční teorii a naopak prosazoval kreacionistický výklad

stvoření světa. Danilevský v ní podal "konečný důkaz proti Darwinismu." Systematické a encyklopedické dílo se stalo nejobsáhlejší a nejpropracovanější anti-darwinistickou knihou té doby. Danilevský v něm zkritizoval dopad Darwinovy teorie na vědu a společnost. Považoval ji za ideologicky nebezpečnou, což dějiny agresivního západního kolonialismu a nacistické eugeniky a genocidy mnohonásobně krát potvrdily.

Ivan Iljin zdůrazňoval, že pravoslaví je základem ruské identity, a odmítal sekularismus. O Rusku řekl: „Rusko nelze chápat jako stát bez Boha. Bud' bude pravoslavné – nebo nebude vůbec.“

Pro Iljina byla etická a duchovní obroda předpokladem jakékoli skutečné změny. Iljin řekl: „Obroda Ruska nezačne politickou reformou, ale očištěním duší" a já tvrdím totéž, když náboženský pilíř řadím jako první.

O vlasti a svobodě řekl: „Svoboda není anarchie, ale duchovní kázeň, která slouží pravdě a dobru vlasti.“

Iljin chápal svobodu jako mravní odpovědnost, ne jako „západní liberalismus“ bez hranic.

A o silném vůdci řekl: „Rusko nepotřebuje parlamentní žvanění, ale silného a zbožného vládce.“

Iljin věřil v osvícený autoritativní stát, nikoli v demokracii západního typu."

Slavjanofil AI

exej Chomjakov řekl: „Víra je dle pojetí církve něco značně vyššího nežli vědění, neboť víra není jen vědění, je to současně vědění a žití.“

Naprosto zásadním faktorem zachování slovanské nezávislosti na Západu je politika absolutního antagonismu a permanentního odporu. Proto je nezbytné zaútočit na pilíře zkorumpované západní liberální demokracie a kompletně zreformovat celý systém až do základů.

Ruský filozof Alexandr Dugin přezdívaný Putinův Rasputin řekl: „Liberalismus je horší než komunismus a fašismus – je to jejich konečný rozklad.“

Dugin tvrdí, že liberalismus zničil hodnoty, národy, víru i smysl života a je třeba ho zcela odmítnout. O demokracii se vyjádřil slovy: „Demokracie je iluze – nástroj ovládnutí mas.“

V souladu s kritikou Západu a liberalismu považuje demokracii za formu manipulace, nikoli za svobodný systém, s čímž ostatně souhlasí nejen otec moderní propagandy Edward Bernays, ale i západní filmová tvorba, např. film Matrix.

Demokracie ve skutečnosti není vládou lidu.

Koneckonců již německý filozof Oswald Spengler kritizoval demokracii, kterou nazval "vládou peněz," jelikož si bohatí mohou najmout prostředky na politickou kampaň a pomocí demagogie se dostat k

moci.

VIII. Sjednocení Německa a Itálie

Germáni se sjednotili, Románi se sjednotili, teď jsou na řadě Slované!

Otto von Bismarck, který byl v mládí známý souboji, sukničkářením, pitkami, prostopášností a hraním hazardních her, ztroskotanec který uvažoval o sebevraždě, když obrácen k luteránskému křesťanství dozrál, řekl: „Pochoduji jako Boží voják. Jsem přeci křesťan a věřím v Prozřetelnost."

A Bůh vedl Bismarckovy kroky k sjednocení Německa. Jako pruský ministerský předseda před rozpočtovým výborem pruského zemského sněmu 30. září 1862 prohlásil: „Velké otázky doby se nerozhodují řečením a většinovými usneseními - to byla velká chyba let 1848 a 1849 - ale železem a krví." A historie dala za pravdu Bismarckovi, nikoliv Palackému. Protože Bismarck stejně jako Danilevský pochopil, že právo musí být podložené silou.

A Bismarck konal. Vedl tři války za sjednocení Německa. Nejprve v roce 1864 vedl územní válku s Dánskem o strategicky významné Šlesvicko a Holštýnsko, podruhé vedl válku v roce 1866 s Rakouskem o dominantní vliv v německém prostoru, potřetí v roce 1870 vyprovokoval válku s Francií, aby pod ideou společného nepřítele sjednotil zbylé německé státy.

Dějiny os

udově vedou Putina stejným směrem. Putin byl zvolen prezidentem téměř na den přesně ve stejném věku, v jakém byl Bismarck jmenován kancléřem. Bismarck vládl Prusku, Putin Rusku. Je to víc než jen slovní hříčka, je to osud.

První válku za sjednocení Slovanů byl Putin donucen vést po protiústavním převratu v Kyjevě když obsadil strategicky významný Krym. Tato válka trvá dodnes a blíží se ke svému konci - porážce ukrajinského neonacistického režimu a dočasnému rozdělení Ukrajiny mezi Rusko a Polsko .

Druhá válka bude vedena mezi Ruskem a Polskem posíleným o další slovanské státy a síly jiných západních armád, které se Bruselu podaří vtáhnout do války s Ruskem. Tato válka vedená zejména na západní Ukrajině a v Suvalském koridoru rozhodne o dominantním vlivu Ruska ve Střední Evropě a rozbití východního křídla EU a NATO. Nepovede však ještě ke sjednocení slovanských států, jen Rusi.

Mezi druhou a třetí válkou za sjednocení Slovanů bude existovat mocenské vákuum trvající zhruba 10 až 17 let. Západo a jiho slovanské státy budou nezávislé a budou se snažit být mostem mezi Východem a Západem, avšak tak jako v meziválečné době, jejich projekt Mezimoří (Trojmoří) bude dočasný a nakonec selže

, jakmile se západní státy pokusí opět obnovit nadvládu nad nimi a dopustí se ozbrojených pokusů o změnu režimů a vojenské agrese. Tehdy napadené slovanské státy požádají Rusko o vojenskou pomoc a ochranu, a slovanské státy se tak sjednotí proti společnému nepříteli - Západu.

Válečné štváče na Západě důrazně varují: „Zapomeňte na to, že by se Rusové někdy vzdali. Právě naopak. Vrátí to Západu i s tučnými úroky, tak jako vždycky."

Když Bismarck 5. března 1888 odpověděl na dopis prince Jindřicha VII. Reusse, v odpovědi o Rusech napsal: "Ani nejpríznivější výsledek války nikdy nepovede k rozpadu Ruska, které stojí na milionech věřících Rusů ŘECKÉHO VYZNÁNÍ. Posledně jmenovaní, i kdyby v důsledku mezinárodních smluv byli rozděleni, se stejně rychle znova navzájem sjednotí, tak jako k sobě nacházejí cestu oddělené kapky rtuti. Je to nezničitelný stát ruského národa, silný svým klimatem, svými prostory a svou nenáročností, stejně jako setrvalým povědomím o potřebě chránit své hranice. Tento stát se dokonce i po úplné porážce bude stavět na odpor našim potomkům, bude usilovat o revanš vůči protivníkům..."

Bismarck dobře věděl, co píše. Vždyť 3 roky působil jako velvyslanec v Petro

hradě. A touto poučkou se řídil celý život – „Tři války za sjednocení Německa a dost, už žádné další války a už vůbec ne s Ruskem.“ Dokonce se traduje, že Bismarck hrozil císaři Vilémovi I. rezignací nebo skokem z okna, pokud bude trvat na připojení Čech k Německu, neboť to k dosažení sjednocení Německa nebylo nezbytné.

Bismarck se po sjednocení Německa ze všech sil snažil vyhnout jakékoliv další válce, a proto Německo zažilo svůj zlatý věk, kdy se z něj stala druhá největší světová velmoc. To je Jozuův a Davidův princip, který musí přejmout nejen ruské, ale i slovanské politické vedení, až vznikne Všeslovanský svaz. Bible však předpověděla, že mír nebude trvat věčně a pokud bude paralela se sjednocením Německa dokonalá, pak 3. světová válka vypukne 43 a půl roku po založení Všeslovanského svazu, čili na sklonku roku 2091. Jisté je, že půl dvanáctá noční hodina lidských dějin již odbyla. Pravé poledne nastalo přibližně za vlády krále Šalomouna.

O 10 let dříve však byla sjednocena Itálie a vyhlášeno Italské království. Tak jako já pozorně sleduji vývoj německého sjednocení, tak i Bismarck velmi pozorně sledoval vývoj v Itálii.

Inspiroval se úspěšnou politikou Camillo Cavoura – mo

zku politického procesu sjednocení Itálie, zejména jak šikovně spojil diplomacii, válku a národní hnutí. Cavour řekl: „Musíme jednat tak, abychom ovlivnili evropskou (ne)rovnováhu sil – jinak bude Itálie vždy rozdělená.“ Totéž platí pro Slovany.

Viděl, že je možné sjednotit roztříštěné státy kolem silného jádra – v Itálii kolem Piemontu, v Německu kolem Pruska a dnes Slovany kolem Ruska.

Vnímal i symbolickou sílu národního hrdiny – v Itálii to byl Garibaldi. V Německu žádná tak výrazná lidová postava nebyla, takže Bismarck převzal roli samotného „tvůrce jednoty“, tak jako dnes jím je v Rusku Putin.

Garibaldi řekl: „Budme jednotní, milujme se navzájem, a pokud je to nutné – zemřeme spolu.“

Pozoruhodně se obě sjednocení odehrála pod vedením konzervativních monarchií – Savojců v Itálii, Hohenzollernů v Německu a dnes pod konzervativně pravoslavným Putinem, kterému se přezdívá nový ruský car.

V obou případech došlo k válkám proti Rakousku jakožto hlavní překážce jednoty. I v třetím případě je novodobé Rakousko- Uhersko – Evropská unie překážkou k sjednocení Slovanů. Rusko však již zná recept: diplomacie + vojenská síla + nadnárodní nacionalismus = sjednocení Slovanů. Jen s nadnár

odním nacionalismem musí být opatrné, protože samo je mnohonárodnostním státem.

A co tentokráte bude jinak?

V Itálii byl silný lidový prvek a revoluční vášeň rozdmýchaná dvěmi Josefy (tzn. Bůh přidá a rozmnoží) pod vedením Giuseppe Garibaldiho, který vedl revoluci zdola a to doslova, když ze Sicílie vytáhl s tisícovkou dobrovolníků na sever k Neapoli, a Giuseppe Mazziniho, který organizoval povstání na severu Itálie.

Mazzini byl muž činu, řekl: „Myšlenky bez činů jsou prázdné, činy bez myšlenek jsou slepé.“

V Německu to bylo více „shora“ řízené sjednocení, bez masového lidového hnutí – Bismarck jednal jako chladný reálpolitik, přesně v duchu přísloví pruského vojenského teoretika Carla von Clausewitze: „Válka je jen pokračování politiky jinými prostředky.“

Sjednocení Slovanů je však mnohem náročnější než sjednocení Italů i Němců dohromady. Proto Slované musí svůj přístup zkombinovat. Musí jít o koordinovanou revoluci i evoluci shora i zdola, která sevře všechny antislovanské síly do kleští a dá jim poslední šachmat. Ruská vláda povede revoluci shora, panslavisté zdola, čímž vytvoří ten největší "kotel" v dějinách.

Bude to sice náročné, ale zároveň zcela možné.

Proč?

Pan

slavista Ivan Lamanskij si všiml, že italské dialekty jsou různorodější než slovanské jazyky, a vyvozoval z toho možnost sjednocení Slovanů. Zdůvodňoval, že pokud Itálie dokázala překonat i tak velké jazykové rozdíly, pak by je mohli překonat i Slované a v čele s Ruskem dosáhnout politické a kulturní jednoty. Danilevský, z jehož myšlenek mají západní panevropští a putnovití liberálové a židozednářští globalisté panický strach, napsal: „Sjednocení slovanských národů je posláním Ruska.“ A já skalopevně s maximální jistotou hlásám, že dokud toto poslání nebude naplněno, dějiny neskončí!

IX. Masaryk a Cargrad

Narodil jsem se 7 x dále od centra novodobého 7 x většího Rakousko- Uherska, než jak daleko se Masaryk narodil od centra Rakousko- Uherska, a tak již od narození je osudově dané, že povedu odpor proti Bruselu, tak jako Masaryk proti Vídni.

Během oslav svých 60. narozenin Masaryk svému někdejšímu spolužákovi Jakubovi Vsetečkovi řekl: „Položit pod Rakousko dynamitovou patronu a vyhodit je do povětří. Nic jiného nezasluhuje.“ Tak jako Karel Kramář tušil, že dny Rakouského mocnářství se nezvratně chýlí k dramatickému konci. Ostatně tehdy také k překvapení všech řekl, že by s

e chtěl dožít 80 let a teprve pak vykonat velké věci a toto přání se mu Boží prozřetelností splnilo. Kramář se v roce 1899 o Trojspolku vyjádřil takto: „Trojspolek je starý, obehnaný luxusní klavír, který sice ještě nemůžeme odložit do skladiště, na který také ale už současně nehrajeme." Již v roce 1915 Itálie Trojspolek opustila a o další tři roky později skončil na smetišti dějin, jak náš první premiér předpověděl. A já o IV. říši a NATO říkám téměř totéž. Rozpadnou se a zbydou z nich torza.

Masaryk, který se narodil v Hodoníně na hranici mezi Čechy s Slováky, se celý život pilně připravoval na naplnění svého životního úkolu, jehož úspěch velmi dlouho, nejméně do roku 1914, zůstával v neprůhledné mlze. Vírou však dosáhl nejen osvobození našeho národa, ale i sjednocení Čechů a Slováků z nichž vytvořil nový národ: Čechoslováky. Byl to logický tah, jak vyšachovat Němce, kterých zde žilo víc než Slováků.

Moje matka z Pokarpatské Rusi se narodila na rozhraní západních a východních Slovanů a svým způsobem i téměř na rozhraní Slovanů jižních, pokud si slovanské státy představíme jako Pangeu a když si uvědomíme že významná menšina Rusínů je také v Srbsku. Vyvozují z toho osudové pr

ávo se stát novodobým Masarykem Slovanů a docílit osvobození a sjednocení všech slovanských států, což je úkol 21 x náročnější počtem obyvatel a 133 x větší svojí rozlohou. Jeho naplnění mi může přinést triumfální slávu a moc, která nemá obdoby, což je to, po čem mé jméno svým významem osudově touží.

Podkarpatská Rus je geografickým těžištěm Evropy a kulturním středobodem slovanského velkonároda. Velmi málo urbanizovaná oblast s překrásnou přírodou je briliantem Slovanů, který Masaryk v roce 1919 začlenil do Československa jako dar, který přidal 10% území a 3,5% obyvatel.

I Všeslovanský svaz na vrcholu moci získá "dar", třebaže draze vykoupený, když odkoupí Jižní Sibiř i jako kompenzaci za levně prodanou Aljašku, a Východní Thrákii. Tento dar přidá 7% území a 3,5% obyvatel.

Získání kontroly nad průlivy a Cargradem je nejen otázkou historické spravedlnosti a prestiže, nýbrž i otázkou naplnění odvěkých slovanských ambicí, které sahají velmi hluboko do historie. Připomeňme si.

Do Východní Thrákie Slované pronikli již v 6. století. Již tehdy se neúspěšně pokusili Cařihrad dobýt. Usadili se zde a slavizovali původní thrácké či helenizované obyvatelstvo. Rusové se poprvé pokusi

li Cařihrad dobýt již v roce 860 – tedy dvacet let před založením Kyjevské Rusi.

V roce 907 se o dobytí Cařihrad pokusil Oleg z Novgorodu.

Igor Rurikovič se o to pokusil dvakrát v letech 941 a 944.

V roce 970 se o to pokusil Svjatoslav I. Igorevič, který pět let předtím vyvrátil Chazarský kaganát.

Rusové se nejméně třikrát se pokusili Cařihrad dobýt během tří Rusko – Tureckých válek v 17. a 18. století.

Poté měli Rusové Cařihrad na dosah v letech 1807, 1853, 1878 a v roce 1918. Posledně jim byl přislíben Brity a Francouzi, pokud vyhrají válku. Tu však prohráli kvůli bolševické revoluci financované Západem. Což je podvod a ruské nároky na Cařihrad nadále trvají, třebaže je to geopoliticky ještě nevhodné oficiálně přiznat.

Aby Rusové osvobodili slovanské národy z područí Osmanů a pokusili se ovládnout Cařihrad, tak s nimi od roku 1568 vedli celkem neuvěřitelných 12 válek trvajících celkem 52 let! Což je přesně 12 x déle než 1. světová, trvající bezmála 52 měsíců.

Rusové do naplnění těchto ambicí investovali již příliš mnoho na to, aby se jejich uskutečnění nakonec vzdali. Nejméně 13 x v dějinách měli Slované Cargrad na dosah ruky. Po 14. ho již jejich ruce jakožto 14. stát Všes

lovanského svazu uchopí a nepustí. Zdejší průlivy ostatně tvoří přirozenou přírodní hranici mezi Severní a Jižní částí Středního regionu, mezi slovanským a islámským světem a mě jde o dosažení přirozených, přírodních slovanských hranic.

Jak říkal ruský dramatik Anton Pavlovič Čechov: „Jestliže se v prvním dějství na stěně objeví puška, musí z ní být v třetím (vrcholném) dějství vystřeleno." Tato hra o průlivy je však mnohem delší. Už měla 13 dějství aniž by došlo k rozuzlení zápletky. Proto 14. finální dějství bude triumfálním vyvrcholením scény.

12 století po založení Kyjevské Rusi Všeslovanský svaz dosáhne všech svých cílů a naplní svůj potenciál, jakmile se podíl jeho hospodářské produktivity na světové produkci vyrovná s jeho podílem rozlohy na zemské souši.

X. Říjnový převrat

Velký říjnový převrat byl 69 let broušenou kudlou, který západní židozednáři a marxisté vrazili Rusku do zad v jeho nejtemnější hodině, aby mu zabránili ve vítězství a vytvoření Všeslovanského svazu, který byl na dosah ruky.

Tři měsíce před válkou v květnu 1914 Karel Kramář vydal dokument "Slovanská Ústava" v němž navrhl vznik panslavistické federace a dokument odeslal do Petrohradu. Nezaznam

enal však odezvu. Ruský car Mikuláš II. promarnil příležitost vést válku s Německem zodpovědněji, zvítězit a naplnit ruské poslání sjednotit Slovany. Rasputin svým neblahým vlivem na cara přivedl Rusko na rozcestí, na křižovatku dějin.

Ruští panslavisté dlouhé roky volali po tom, aby se Rusko rozloučilo se Západem, vydalo se svou vlastní duchovní cestou, ale revoluční ruští socialisté, bolševici, menševici a eseři byli pro hlubokou nespokojenost s životními poměry k těmto výzvám hluší.

Danilevský, který rozpracoval typologii kulturně historických typů, řekl: „Rusko a Evropa nejsou jedna civilizace, ale dva světy.“ (Pozn. zde je Evropou míněna neslovanská Evropa)

Když apoštol Slovanů Danilevský vydal v roce 1869 své stěžejní dílo: Rusko a Evropa, v němž objasnil komplikovaný historický vztah mezi Ruskem a Západem a formuloval svou vizi Všeslovanského svazu, nezískalo jeho veledílo v ruské veřejnosti velký ohlas, nýbrž bylo přikryto prachem revolučních idejí.

Dostojevský v roce 1877 prorocky prohlásil: „Slované nikdy nebudou Evropany. Jsou buď otroky, nebo mesiáši.“ Leninův Sovětský svaz však světovým exportem Engelsova dialektického materialismu pověst mesiášské úlohy Ruska p

oškodil. Sovětský svaz hlásal světovou revoluci, která skoncuje s vykořisťováním kapitalisty, avšak nenabídl atraktivní a funkční alternativu, která by dokázala najít zlatý střed mezi kolektivismem a individualismem a náležitě ctít Bohem daná nezadatelná lidská práva a svobody.

Solženicyn, který přežil 8 let nucených prací v gulagu a 3 roky strávil ve vyhnanství v Kazachstánu přesto řekl: „Abychom porozuměli Západu, musíme ho přestat obdivovat.“

To je ale právě to, co Západem sponzorovaní ruští revolucionáři neudělali, když namísto tradice, víry a spiritualismu přejali západní víru v pokrok, racionalismus a materialismus. Nepochopili, co pochopil prof. Emil Pálež, že žádný technický pokrok není bez mravního pokroku možný, protože bez etiky je každý pokrok vynulován regresem. Důkazem toho je, že technická vyspělost dosud nevyřešila ani základní problémy tohoto světa, naopak jich ještě přibývá. Svět nikdy nečelil tolika krizím jako dnes. Přinejmenším kolektivní Západ dnes čelí rovnou 10 krizím v pokročilém stádiu najednou:

- a) terorismus
- b) utečenecká
- c) náboženská
- d) morální
- e) zdravotní
- f) válečná
- g) ekonomická
- h) energetická
- i) potravinová
- j) klimatická

Kdyby Všeslovans

ký svaz vznikl po 1. světové válce, další světová válka by nebyla možná, jelikož by nenastala žádná krize v otázce vytvoření antifašistické koalice.

Všeslovanský svaz by se z pozice své moci nemusel spoléhat na přísliby Francie ani Británie. Jakýkoli Hitler by byl se svými plány na ukořistění životního prostoru na východě a genocidu Slovanů a židů důsledně zablokován. Ale ještě pravděpodobněji by se ani nedostal k moci, protože by Německo nebylo ohrožováno revolučními komunisty, jelikož nacismus vznikl jako antiteze k expanzivnímu komunismu. Není- li hrozba (teze), nevznikne ani protihrozba (antiteze).

Slované skutečně mohli zabránit 2. světové válce, ale kvůli své nejednotě v naplnění tohoto úkolu selhali.

Jestliže Rasputin přivedl Rusko na rozcestí, po sto letech přišel Putin, aby přivedl Rusko na přímou a jasnou cestu a vrátil ho zpátky do hry.

Západ bude muset pochopit, že podstatou demokracie je nejen právo na změnu vlády, ale i právo na změnu režimu a systému. Jestli se však podaří změna systému, to záleží na mravních kvalitách těch, kdo jeho změnu povedou.

Tak jako se každé 4 roky během voleb může změnit vláda, tak se každých 40 let během velkých geopolitických voleb mů

že změnit režim a pokud je Západ znemožňuje, jako že je nezákonně neumožněním referenda o vystoupení z jeho struktur znemožňuje, mají občané podle článku 23 ústavy právo na adekvátní odpor. Jelikož však Západ takový odpor neumožní a bude jej potlačovat, utlačovaní Slované udělají jediný logický krok- obrátí se s prosbou o pomoc k slovanskému Rusku a budou připraveni ho podpořit v jeho spravedlivém boji.

Kyvadlový dějinný efekt se vždycky osvědčil - čím více ho Západ vychýlí na západ, tím dříve a rychleji se vychýlí naopak na východ.

XI. Kalergi

V roce 1922 hrabě Kalergi ve svých 28 letech vydal Panevropský manifest v němž veřejnosti poprvé představil ideu panevropské unie. Já jsem o století později vydal Slovanský manifest a ve svých 28 letech vydávám již 2. vydání Slovanského manifestu. V roce 1923 pak Kalergi své myšlenky z manifestu rozvinul a shrnul v knize: "Panevropa" a v témže roce založil panevropské hnutí. To však získalo ohlas jen mezi některými politiky a intelektuály. Jeho ohlas mezi běžnými lidmi byl malý až marginální, také proto, že jeho myšlenky působily spíše jako luxusní intelektuální hra, než praktické řešení na problémy té doby v podobě hospodářské kriz

e a obrovské nezaměstnanosti. Hnutí bylo velmi elitářské, nebylo lidové. Stavělo se proti nacionalismu. Tato východiska se pak projevila i v Evropské unii, kde její instituce hájí zájmy elit a nikoliv lidu, potlačují národní zájmy a inklinovaly k neomarxismu, a "progresivismu." Nicméně Kalergi z logiky věci nemohl svou vizi stavět na nacionalismu, protože:

- a) se vůči vzestupujícímu nacionalismu Německa a Itálie, bránícímu sjednocení Evropy, musel vymezit internacionalismem, který by překlenul mezinárodní sváry.
- b) na bázi nacionalismu nebylo možné tak hluboce různorodou Evropu sjednotit. Germáni, Románi a Slované jsou odlišné evropské etnické skupiny a řada dalších evropských národů nenáleží ani k jedné z nich.
- c) sám byl míšenec, který se narodil v Japonsku rakouskému otci a japonské matce, a pak vyrůstal v Rakousku. Jeho smíšený původ prorocky předpověděl propojení EU, USA a Japonska do kolektivního Západu rozvíjeného také Trilaterální komisí.

Tento přístup se však stal časovanou bombou v IV. říši, neboť Kalergiho plán propojení národů migrací povede k islamizaci západní Evropy a zničení tradičních hodnot a kultury.

Já však mám předky z řad východních a západních Slovanů,

a možná i jižních, proto narozdíl od Kalergiho neprosazují internacionalismus, nýbrž nadnárodní nacionalismus, který je kompromisem mezi nacionalismem a internacionalismem. Jeho účelem je sice překlenout mezinárodní sváry mezi slovanskými státy, ale zároveň se nespojovat s žádným neslovanským státem a vytvořit tak svébytnou, kompaktní civilizaci.

Kalergiho víra však byla pozoruhodná. Manifest vydal a hnutí založil v nepříznivých geopolitických okolnostech poté, co se v Itálii po pochodu na Řím dostal k moci fašista Mussolini a o 10 let později se v Německu dostal k moci Hitler. Pro Kalergiho vypadala situace beznadějně, i v intelektuálních kruzích byl považován za utopistu s pěknými, avšak nerealistickými vizemi. Fašisté a nacisté ho nebrali vážně, považovali ho za kompozitního snílka, či dokonce za nepřítele národa.

Přesto jeho ideje došly uskutečnění, i když až po dlouhých 30 letech. Bez války by to však bylo nemožné. Válka ničí starý světový řád. Je katalyzátorem procesů, které v mírových podmínkách trvají velmi dlouho, anebo se vůbec nemohou rozběhnout, protože systém je zabetonovaný.

Kalergiho nadčasové vize se zdály být nerealizovatelné, jelikož se do té doby Evropu nik

dy nepodařilo sjednotit. Ačkoli od výzev Jiřího z Poděbrad po sjednocení Evropy proti Turkům již uplynulo 458 let. Evropské národy mezi sebou celá staletí válčily a zdálo se nemožné, že by mohly dojít sjednocení, navíc po tak strašných a krvavých světových válkách.

Jenže jak řekl Bismarck: „Politika je umění možného.“ Proto vím, že sjednocení Slovanů je již jen otázkou času. Nejde o to jestli, ale kdy. Slaboučká argumentace jejich vzájemnými sváry a historickými křidami je zcela lichá. Tyto sváry jsou živeny zvenčí a velká kontinentální válka je ukončí. Jakmile vznikne Všeslovanský svaz, nový politický režim již neumožní žádnou válku mezi slovanskými státy, ani její podněcování ze Západu.

Panevropský projekt je již 73 let starý, je v invalidním důchodu a již brzy skončí na jednotce intenzivní péče. Těžce zadluženou IV. říši čeká porážka ve válce, občanské války a bankrot.

Tak jako si Karel Kramář ve Vídeňských archivech zjistil, že jsme se stali dojnou krávou Rakousko-Uherska a být její součástí nás ekonomicky brzdí a poškozuje, tak jsem si i já spočítal, že nás IV. říše vykořisťuje a ekonomicky devastuje.

Průměrný ekonomický růst Českých zemí v Rakousku- Uhersku sice neby

I nízký- kolem 3% ročně, ale to bylo způsobeno hlavně strategicky výhodnou polohou, bohatými zásobami uhlí, železné rudy a dalších surovin a dostatkem kvalifikované a zručné pracovní síly, nikoliv dobrotivostí rakouského mocnářství.

Tyto příznivé faktory byly během členství v EU silně oslabeny a tak náš průměrný růst během 21 let v EU činí již jen 1,8% ročně a nyní stagnuje. Přičemž za socialismu to bylo 2,7% ročně, za Masaryka 3% a ve zlatých 20. letech 5% ročně.

Každý rok na dividendách zahraničním lichvářům odtéká přes 300 miliard korun ročně, jejich ziskovost je u nás nejvyšší v Evropě, velká část jejich zisků uniká zdanění, čisté náklady na provádění absurdních říšských směrnic dosahují 150 miliard korun ročně, dopady nesmyslné říšské sankční politiky v podobě nákupu drahých energií činí 100 miliard ročně, náklady za ideologická politická rozhodnutí jako např. vyřazení Rossatomu z tendru na dostavbu Dukovan, nákup zbytečných F-35 namísto SU-35 a nákup jiné předražené západní techniky vytváří ekonomické ztráty nejméně 25 miliard korun ročně po dobu jejich životnosti.

Rostoucí náklady na obsluhu státního dluhu, které se od roku 2019 zvýšily o dalších 50 miliard korun ročně kv

ůli uměle vyvolané pandemii, válce, sankcím a nejimpotentnější vládě na světě.

Což celkem dělá roční ztráty státu nejméně 625 miliard korun, nepočítaje další ztráty, které způsobí zbytečné a neefektivní navyšování zbrojních výdajů mrhající těžce vydřenými penězi daňových poplatníků.

Dalších až 200 miliard korun ročně tratí domácnosti a podniky kvůli drahé elektřině tím, že stát obchoduje na lichvářské Lipské burze.

Vykonstruovaná pandemie způsobila dalších 40 miliard korun ztrát na nákupu vakcín, léčbě a testování a dalších 350 miliard korun ztracené výroby kvůli zcela zbytečným lockdownům.

V posledku nám Německo dluží na dosud nezaplacených válečných reparacích 50 bilionů korun včetně úroků z prodlení.

Český lev zatím kupodivu neskončil na infúzi jen díky solidní průmyslové a energetické základně vybudované v dobách socialismu a díky pracovitosti českého národa, který dnem i nocí dře, aby se židozедnářský mezinárodní kapitál mohl zúročovat stále zrychlujícím lichvářským tempem.

Tito vydřiduchové nepovažují Slovany za slavný velkonárod, ani za národy "slova" mající nematerialistickou, spirituální mentalitu, nýbrž za své otroky ("slave").

XII. Slovanská vlajka a já

Nová

slovanská vlajka má hlubokou symboliku a používá barvy, které jsou ve vexilologii vzácné a u státních vlajek mimořádně ojedinělé.

Tmavě béžové pozadí symbolizuje vnější materialističtější, temnější, avšak nikoliv zcela temný svět. Je to barva méně úrodné půdy. Tmavě béžová pěticípá hvězda symbolizující Kyjev říká, že skrze obchod bude mít Svaz se zbytkem světa část společných zájmů a že i tento Svaz bude mít i své materialistické politické a ekonomické cíle.

Světle béžový geografický obrys slovanských zemí představuje duchovnější, světlejší, avšak nikoliv zcela dokonalý svět. Je to barva pouště, jíž Izrael putoval během exodu, symbol zkoušek, očištění, jednoduchosti a pokory vůči Božímu řádu a výchově. Tato barva vzkazuje poselství, že uprostřed zmatku a ztráty smyslu je zde klidný, pevný a duchovně zakořeněný prostor – slovanský svět, který není budován k expanzi, nýbrž k obranně svých spravedlivých zájmů – civilizace, která nese světlo, pokoj a řád.

Jemné bílé obrysy mezi slovanskými zeměmi vyjadřují, že národní hranice zůstávají, ale ztrácejí svou výlučnost a stávají se součástí většího duchovního celku. Bílé hranice jsou symbolem míru a čistoty úmyslů mezi slovanskými národ

y. Jsou příslibem, že jedinečnost a práva každého slovanského národa budou respektována jako rovnocenná.

Tyrkysový tlapatý kříž zkombinovaný s řeckým písmenem omega je duchovně nabitý symbol s mnohovrstevným významem. Má biblickou hloubku, eschatologický rozměr a silné poselství o duchovní obnově i završení.

Tlapatý kříž je symbolem víry, vytrvalosti a duchovního boje. Je připomínkou Boží přítomnosti ve středu lidského světa.

Jeho čtyři ramena však také poukazují na to, že jde o pozemskou mocnost, tak jako kříž na jablku korunovačních klenotů je symbolem pozemské vlády a moci. Čtyři ramena poukazují na 4 světové strany do nichž se rozprostírá největší mocnost světa.

Zároveň jsou však v nich ukryty 4 pilíře systému. Kříž je symbolem vůle po úplné reformě systému. Kříž je však také skrytým obráceným mečem připraveným k okamžité obraně slovanských zájmů.

Omega jakožto poslední písmeno řecké abecedy je symbolem konečného a definitivního završení lidských dějin. Představuje Svaz jako čtvrtou a poslední světovou supervelmoc v dějinách, po jejímž konci nastane Boží království. Symbolicky tak předá Bohem svěřenou moc Kristu, jakožto právoplatnému vládci tohoto světa.

Omega je však ta

ké symbolem fyzikálního elektrického odporu (ohm), který Svaz bude klást pokusům židozednářů o dosažení světovlády a globální diktatury. Je symbolem permanentní rezistence a absolutního antagonismu vůči Západu, jakožto zdroji nepřekonatelného úpadku a ničivých rozvratných a destruktivních sil.

Tyrkysová barva kříže je kombinací modré a zelené. Modrá symbolizuje nebe, Boží věčnost, pravdu, moudrost, čistotu a duchovní hloubku. Zelená symbolizuje přírodu, život, obnovu, naději a růst.

Tyrkysový kříž tudíž symbolizuje životodárnou Boží přítomnost, ochranu a milost, duchovní obnovu, uzdravení a spojení nebeské moudrosti a pozemského života.

Podle některých výkladů byl tyrkys jakožto čtvrtý kámen na kněžském efodu přiřazován ke kněžskému kmeni Lévi z něhož pocházel i Mojžíš.

Mým životním číslem je číslo 9 a v mém datu narození se objevuje třikrát. Nejvyšší jednociferné číslo je číslem završení tak jako písmeno omega. Představuje hledání pravdy a boj za ty nejvyšší ideály lidstva, které jsou nadčasové a nepomíjí. Je pohnůtkou k naplňování těch nejvyšších ambicí. Narodil jsem se ve znamení vah a proto mám hluboký smysl pro spravedlnost a rovnováhu. Váha představuje živel vzduch. Prot

o trvám na tom, aby Všeslovanský svaz byl postaven na pevných duchovních základech, kterými nic neotřese. Proto hlásám, že náboženský pilíř je tím prvním, jímž je nezbytné zahájit reformu systému. Jmenuji se Daniel a proto čerpám z odkazu biblického proroka Daniela, který Božím zjevením sděloval Boží soudy pozemským králům a předpověděl dějiny až do konce světa. Tak jako Daniel věřím v Boží prozřetelnost, že mě dovede k naplnění zvláštního životního poslání. Doufám v Boží ochranu před nepřáteli, jak mi osudově zaslíbil v jménu. Významem svého druhého jména usiluji o větší slávu, abych svým světlem národům, vzdal slávu, čest a chválu Králi Králů a Bohu nebes.

V duchu Kristově nemám žádná tajemství ani žádné postranní úmysly a hovořím otevřeně a upřímně. Nemusím nic tajit, protože věřím v osudovou předurčenost dějin, ve vůli Boží, kterou ani sebevětší síla nemůže nikdy zmařit. Lech Walesa, který se významně zasadil za pád komunismu v Evropě, řekl: „Kdo položí ruku na kolo dějin, aby ho zastavil, tomu budou rozdrceny prsty.“ Tak jako byl nezvratný pád komunismu, tak bude i nezvratný pád postliberální darmokracie. Žádný režim netrvá věčně, tak jako žádný strom neroste do nebe.

Boží mlýny melou pomalu, ale jistě a Boží soudy na prohnílý Západ dopadnou v plné síle. Z východu se zvedá mocný vítr, který změní kurz dějin a kterému Occident nebude schopen čelit. Albion, Alemánie i Amerika skončí v té podřadné pozici, do níž po dlouhá staletí krví, železem a podvodem uvrhávali zbytek světa.

A teprve tehdy, v 2¹ roce nastane náš zlatý věk, který předpověděl národní obrozenec Ludovít Štúr: „Každý národ má svůj čas pod sluncem Božím, když lípa kvete, dub již dávno odkvetl.“

Toto je teprve 2. vydání z plánovaných 12 vydání. Každé další bude detailnější a jazykově, strukturálně i obsahově propracovanější a ideologicky průbojnější. Panslavismus se Boží prozřetelností stane nezastavitelným hnutím s největším mobilizačním potenciálem všech dob. Vznik Všeslovanského svazu bude největším politickým triumfem dějin.

Základní statistiky

Znaky 63232

Znaky bez mezer 53303

Slova 9553

Věty 569

Odstavce 262

Velikost 69,94 kB

Další statistiky

Jedinečná slova 4220 (44,17%)

Průměrná délka slova 5,412

Průměrná délka věty(slova) 16,79

Průměrná délka věty(znaky) 111,13

Statistika délky

Nejkratší věta(slova) 1

Nejdelší věta(slova) 91

Časové statistiky

Doba čtení 34:44

Řečnická doba 53:04

Čas psaní rukou 15:29:52

Nejčastější slova

a - 410

v - 203

se - 182

na - 144

je - 99

jako - 77

i - 70

tak - 69

že - 69

o - 54

s - 51

z - 50

k - 49

to - 48

za - 46

který - 43

roce - 42

byl - 40

do - 39

však - 34

ale - 32

bude - 30

po - 30

již - 30

si - 27